

Phần 5

Chương 13

“**T**hời gian rồi người đi đâu vậy hả, đã nói là giúp ta mà? Rõ ràng chỉ có một mình ta cố gắng!”

“... Nếu người đã thay thế đồ đệ ta trở thành đệ tử phái Thương Lam, đương nhiên nó phải tìm nơi khác sinh sống, một tháng nay ta đã xử lý xong chuyện của nó, giúp nó diệt trừ hậu hoạn.”

Thì ra là đi giúp đồ đệ giải quyết thù địch...

“Người đối với đồ đệ cũng tốt quá nhỉ.” Ta thoáng suy nghĩ, lòng bỗng dâng trào bất mãn, “Nhưng mà nói đi nói lại, cùng là đồ đệ, tại sao người lại đối xử với ta như vậy?” Đại ma đầu thoáng im lặng, hắn còn chưa lên tiếng, ta lại ngắt lời, “Không đúng, người ở đây, Mộc Tuyên ở kia, chẳng phải người không thể ở quá gần bản thân trong quá khứ sao! Chúng ta đi xa một chút thì hơn.”

“Không sao. Chỉ cần không chạm mặt chính diện, chút khó chịu này ta đã khắc phục được rồi.” Hắn khựng lại, “Ta vốn tưởng hôm nay sẽ phiền phức hơn một chút... Người hiểu được ám hiệu đúng là ngoài dự liệu của ta, bớt cho ta không ít chuyện.”

Hắn dùng giọng điệu tán dương nói những lời hạ thấp đầu óc ta như vậy, ta thâm liếc xéo, tỏ vẻ không buồn so đo với hắn: “Nói chính sự đi, đại ma đầu, một tháng nay, ta...”

“Ồ, ta biết hết rồi.”

Ta ngây ra: “Người biết hết rồi.”

“Tất cả mọi chuyện giữa người và bản thân trong quá khứ đều hiện lên trong đầu ta hết.”

Ta kinh ngạc há miệng, nhưng mà nghĩ cũng phải, đại ma đầu và Mộc Tuyên vốn là cùng một người, những chuyện Mộc Tuyên trải qua đều biến thành ký ức trong đầu hắn, còn đại ma đầu trở thành “người tương lai” kế thừa những ký ức này dường như là chuyện chẳng có gì đáng nói. Nhưng mà...

“Chuyện lúc đầu ta bị người vạch trần rồi mới mặt mày dạn mới trở thành đồ đệ của người người có biết không?”

Hắn gật đầu.

“Chuyện ta thổi sáo dụ dỗ người sau đó bị người sỉ nhục người cũng biết?”

“Ồ.”

“Chuyện theo người đi tắm sau đó bị người phát hiện ném xuống nước cũng biết luôn?”

“Biết hết.”

Ta bỗng nhiên có thôi thúc muốn giết hẳn diệt khẩu...

Cho dù trên lý trí ta biết đại ma đầu và Mộc Tuyên là cùng một người, nhưng mà! Trong hiện thực họ là hai người mà! Ta vì trở về mà phải dùng mọi thủ đoạn làm ra những chuyện mất mặt này, “người trong cuộc” biết thì thôi đi, hiện giờ còn bị “một người khác” biết nữa rốt cuộc là thế nào đây!

Ta vốn còn định xây dựng hình tượng mình thành một cô nương thông minh nhanh trí nhưng vì thiên thời địa lợi mà không thể hoàn thành nhiệm vụ! Nhưng hiện giờ...

Ta vỗ trán thở dài.

“Được...” Ta ổn định tâm thần, bàn tiếp chính sự, “Nếu người đã biết những chuyện này, ta cũng không nói thêm nữa, người nói xem hiện giờ Mộc Tuyên đối với ta thế nào, có lo ngại đề phòng ta chưa? Hơn nữa, có thích ta chút nào không?” Ta chớp mắt, tràn đầy kỳ vọng nhìn đại ma đầu, cứ như một thí sinh ứng thí tràn đầy kỳ vọng chờ dán bảng.

Đại ma đầu cũng nhìn ta, có lẽ là ảo giác của ta, dường như ta nhìn thấy trong đáy mắt hắn có một chấn động không thể phát giác, giống như đang xấu hổ, nhưng lại giống như đang cười nhẹ.

“Vẫn phải cố gắng.” Hắn cho ta bốn chữ như vậy.

Dù biết đáp án sẽ không khác bốn chữ này mấy, nhưng nghe đại ma đầu chính miệng nói ra, ta vẫn khó tránh thất vọng, sau khi thất vọng, ta lại hơi cau gợn: “Người nói xem rốt cuộc người thích cô nương thế nào hả, ta đã dùng hết sức ba bò chín trâu để dụ dỗ người rồi, sao vẫn không thành công...”

Khóe môi đại ma đầu khẽ động, nhếch lên một đường cong, nhưng lại nhanh chóng sầm xuống: “Tiếp theo có một chuyện có lẽ sẽ khiến hắn thêm tin tưởng người hơn.”

“Chuyến đi Tĩnh sơn lần này có Ma tộc mai phục.”

Ta giật mình. Ma tộc mai phục... Lần này phái Thương Lam phái đệ tử ra ngoài trừ yêu là để rèn luyện, trong đoàn người này còn có cả những người chưa ra khỏi cửa núi bao giờ, đối phó với những tiểu yêu tiểu quái còn được, nhưng nếu đụng phải Ma tộc nham hiểm xảo trá chẳng phải toàn bộ sẽ chết trắng cả ngay tức khắc sao...

Ta sờ cằm trầm tư: “Muốn ta cùng Mộc Tuyên tắm máu chém giết à, nhưng ta đâu thể để hắn phát hiện ta có pháp lực...”

“Không.” Trong mắt đại ma đầu ngưng tụ ánh trắng, giọng nói kiên định, “Ta muốn người cản hắn lại.”

Ta ngây người: “Tại sao?”

Đại ma đầu không nói. Ta chau mày: “Chúng ta đã thế này rồi, ngươi vẫn còn giấu diếm ta thì còn ý nghĩa gì nữa?” Hắn chỉ chăm chăm nhìn ta, ta thờ dài, “Được rồi, ta không hỏi tại sao.” Ta nói, “Ngươi kêu ta làm thì ta tin ngươi.”

Đại ma đầu nghe thấy lời ta, tựa như hơi hoảng hốt, khoe môi khê động như muốn nói gì đó, nhưng lúc này hắn bỗng chau mày.

Ta quay đầu nhìn, thấy Mộc Tuyên bên kia đã đứng dậy, đi về phía ta, ta vội ngồi xổm xuống bụi cỏ, vẫy tay với đại ma đầu: “Mộc Tuyên nghi ngờ rồi, ngươi đi mau đi.”

Đại ma đầu không ở lại nữa, xoay áo bào màu đen, âm thầm biến mất trong màn đêm giống như lúc đến, dường như ta nghe thấy hắn để lại trong rừng một câu “Cảm ơn” như có như không.

Ta hơi thất thần, nhưng không có thời gian ngờ ngác thêm, ta đã có thể nghe thấy tiếng bước chân Mộc Tuyên, ta giả vờ giật mình quay đầu: “Ai đó?” Ta kéo lưng quần, khiến bụi cỏ phát ra tiếng sột soạt.

Tiếng bước chân bên kia lập tức dừng lại, ta lại hỏi: “Su phụ hả?”

Tựa như cảm thấy đối thoại trong tình trạng này có hơi ngượng ngùng, Mộc Tuyên ừ một tiếng, sau đó nhập nhằng nói: “Vừa rồi ta thấy ở đây không có khí tức... Nếu đã không sao...”

Ta lại làm cho bụi cỏ sột soạt một hồi, sau đó đứng dậy, chạy tới bên cạnh Mộc Tuyên: “Su phụ không cần lo lắng, chẳng qua bụng con hơi khó chịu thôi.”

Mộc Tuyên nghe vậy, đôi mày dưới ánh trăng khê chau: “Thật sự khỏi bệnh rồi chứ?”

Ta nhìn gương mặt tuấn tú của hắn hiện giờ mà có hơi thất thần, so lại với dáng vẻ đại ma đầu ban nãy, lòng ta bỗng dấy lên một cảm xúc không nói thành lời, rốt cuộc là điều gì lại có thể giày vò một người đang yên lành thế này thành ra như vậy chứ, khiến nếp nhăn giữa đôi mày hắn sâu hơn nhiều, khiến ánh mắt hắn thâm lương hơn nhiều...

Ngày mai đến Tĩnh sơn, bị Ma tộc mai phục, hắn là người phụ trách chuyến đi này, nếu đệ tử phái Thương Lam có bất kỳ ai thương tổn, hắn đều khó tránh trách nhiệm. Khoảnh khắc này, ta bỗng muốn cho Mộc Tuyên biết ngày mai có nguy hiểm.

Nhưng nói ra thì có thể làm gì được chứ, ta phải làm sao giải thích tại sao ta biết chuyện này, rồi phải làm sao để hắn tin tưởng đây...

Trong lúc ta ngậy người, một bàn tay ấm nóng bỗng áp lên trán ta.

Mộc Tuyên đang thăm dò nhiệt độ cơ thể ta. Cũng giống như hôm qua, nhưng vì ta có ý đồ xấu xa, nên nhìn vào đôi mắt đẹp của hắn, ta bất giác đỏ mặt. Mộc Tuyên buông tay, chau mày nói: “Ngày mai ta kêu Mộc Ngọc đưa ngươi về.”

Ta vội xua tay: “Không về không về.” Ta đảo mắt, “Con và Mộc Ngọc sư thúc nam nữ khác biệt, không tiện.”

Hắn im lặng nhìn ta một lúc, cuối cùng nói: “Nếu vậy ngày mai người phải theo sát bên cạnh vi sư.”

Lần đầu tiên hắn tự xưng là “vi sư” trước mặt ta, đây có phải là... đã nhận ta rồi không?

Ta thềm vui mừng, nở nụ cười rạng rỡ, Mộc Tuyên lại im lặng nhìn ta, không nói một lời, có điều ánh mắt dịu dàng hơn ban đầu rất nhiều.

Chương 14

Hôm sau, đệ tử phái Thương Lam tiếp tục ngự kiếm lên đường. Càng đến gần Tĩnh sơn, cảm giác bất an trong lòng ta càng nặng, bàn tay kéo áo Mộc Tuyên càng níu chặt, mãi đến khi Mộc Tuyên quay đầu nhìn ta: “Sợ yêu quái à?”

“Dạ?” Ta ngẩng đầu nhìn hắn, sau đó vội nói tay, tiếp đó thấy y phục Mộc Tuyên bị ta níu nhăn nhúm, hầu như vô thức, ta nịnh nọt chỉnh lại cho hắn.

“Không cần sợ, chẳng qua chỉ là đám tiểu yêu thôi.”

Chính vì không phải chỉ là tiểu yêu ấy chứ...

Mộc Tuyên vừa dứt lời, sau lưng bỗng có một đệ tử Thương Lam lớn tiếng hét lên: “Đã trư yêu kia sắp hại người!” Mộc Tuyên quay đầu nhìn, còn chưa kịp hô dừng, đệ tử thấy yêu quái đầu tiên đã vội vã lao xuống dưới, “Yêu nghiệt nạp mạng đi!” Có mấy người khác cũng đáp xuống đất cùng hắn.

Mộc Tuyên chau mày, lúc này Mộc Ngọc ngự kiếm đến bên cạnh Mộc Tuyên: “Sư huynh, đệ xuống dưới bảo vệ họ nhé?”

“Đề ta.” Mộc Tuyên vừa dứt lời, ta bèn bị ném lên kiếm Mộc Ngọc, “Ồ yên đó.”

Ta đưa tay cản lại, nhưng nào còn kịp, Mộc Tuyên đã đáp xuống. Những người khác vốn đang quan sát trong không trung, mấy “đệ tử môn hạ của Nam sư thúc” bỗng hét lên: “Đại sư huynh xuống trừ yêu cũng không kêu bọn đệ, muốn một mình giành công hay muốn một mình rèn luyện?”

Đúng lúc này, trong rừng lại có mấy yêu quái nháo nhào chui ra, mấy đệ tử kia không chào hỏi Mộc Tuyên một tiếng đã ngự kiếm xông vào tham chiến. Các đệ tử khác thấy vậy cũng ngự kiếm bay xuống.

Ta thềm mắng bọn họ ngu xuẩn, vội giương mắt nhìn theo bóng Mộc Tuyên trong rừng, mãi đến lúc này, ta mới nhớ ra một vấn đề rất quan trọng, đại ma đầu kêu hôm nay ta phải ngăn cản Mộc Tuyên, nhưng hắn không nói rõ rốt cuộc ta phải ngăn cản trong tình huống nào và vào lúc nào!

Hiện giờ sao? Hay chờ chút nữa người của Ma giới xuất hiện hăng tít, hay là...

Không chờ ta nghĩ xong, trong rừng bỗng nhiên xuất hiện một khí tức kỳ lạ, ta biết khí tức này, là khí tức chỉ người của Ma tộc mới có.

Ta vội kéo Mộc Ngọc: “Xuống dưới xuống dưới!”

Mộc Ngọc chau mày: “Khí tức bên dưới rất kỳ lạ, người không có chút pháp lực nào, xuống dưới chỉ vương chân thôi, người đừng thêm loạn cho sư phụ người.”

Bỗng nhiên rừng cây truyền đến tiếng tên bắn vun vút, chẳng mấy chốc, trong rừng đã có hai ba đệ tử Thương Lam ngã xuống.

Mộc Ngọc thấy vậy cả kinh: “Tên ở đâu ra vậy!” Hắn hơi hoảng hốt nhìn bốn phía, “Ở đây có mai phục!”

Ta nhân cơ hội nói với hắn: “Đúng vậy đúng vậy, xuống dưới một chút đi, hét lên cho họ nghe!” Mộc Ngọc cũng là kẻ lỗ mãng, gặp phải những tiểu yêu tiểu quái Mộc Tuyên nói thì có thể đối phó được, nhưng thấy sát khí và mai phục như vậy lập tức mất chủ kiến, ý của ta trở thành ý của hắn, hắn không nghĩ ngợi đã nự kiếm hạ xuống: “Có mai phục! Có mai phục, mọi người đi mau!” Hắn hét lên, còn ánh mắt ta chăm chăm nhìn Mộc Tuyên đang chiến đấu với một yêu quái.

Nghe thấy giọng Mộc Ngọc, Mộc Tuyên đâm một kiếm vào cơ thể yêu quái, ngừng đầu hét với Mộc Ngọc: “Đi lên!”

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, một mũi tên màu đen do chướng khí tụ thành từ trong rừng bắn ra, bay thẳng về phía Mộc Ngọc, ta nghiêng răng, bắt chấp tất cả đẩy Mộc Ngọc từ trên kiếm xuống. Mộc Ngọc tránh được mũi tên nhưng rơi vào trong rừng. Ta “không biết” nự kiếm, đương nhiên cũng nặng nề ngã xuống đất.

Vừa bò dậy, còn chưa kịp phủi bụi trên người ta đã xông về phía Mộc Tuyên, lòng thầm nghĩ, bất kể hiện giờ hắn muốn làm gì, ta cứ ngăn cản hắn là được rồi. Nhưng vào lúc này, một đám hắc y nhân tựa như từ dưới đất chui lên, hỗn chiến với đệ tử phái Thương Lam, nhất thời đệ tử Thương Lam trở nên yếu thế.

Mộc Tuyên thấy vậy bèn kết ấn trong tay, thanh khí của tiên gia hòa vào mặt đất, hắc y nhân và đám yêu quái lập tức đau đớn khôn cùng.

Nhưng có một hắc y nhân dường như không bị sức mạnh của Mộc Tuyên ảnh hưởng, hắn cầm kiếm chạy đến, đâm thẳng vào tim Mộc Tuyên, Mộc Tuyên quay người đỡ, nhưng vẫn bị đâm rách cánh tay. Thế kiếm trong tay hắc y nhân kia khựng lại, lực đạo hướng xuống, chuẩn bị chặt đứt cánh tay Mộc Tuyên!

Ta nhìn mà tim thất lại, đột nhiên, hắc y nhân kia bỗng ngừng tay, mặt tựa như lộ vẻ không dám tin. Mối hận động dậy.

Vì cách quá xa, ta không nghe thấy giọng họ, nhưng thấy Mộc Tuyên cũng ngây người dừng tay, hắc y nhân gác nhìn hắc y nhân, tựa như lại nói với hắc y nhân mấy câu gì đó, lúc này ta đã ở khá gần Mộc Tuyên, loáng thoáng nghe thấy hắc y nhân nói: “... Nếu ngươi không tin cứ theo ta.”

Hắc y nhân quay người đi, Mộc Tuyên cũng cất bước.

Hắn muốn đuổi theo sao? Trong tình huống này mà Mộc Tuyên lại muốn vứt bỏ đệ tử phái Thương Lam đi theo hắc y nhân sao?

Không cần đoán nữa, đại ma đầu nói “cản hắn lại”, ngoài hiện giờ thì còn lúc nào nữa!

Ta nghiêng rặng, bất chấp tất cả xông về phía Mộc Tuyên, ta liếc thấy một người trong Ma tộc giương cung, mũi tên hướng về phía Mộc Tuyên, ta thầm khen ngợi tiêu tử mập của Ma tộc này làm rất đẹp, cho ta một lý do để lại gần Mộc Tuyên.

Lúc mũi tên bắn về phía hắn, ta hét lớn: “Sự phụ!” Rồi bỏ nhào lên người Mộc Tuyên, ôm chặt lấy hắn. Lưng đau nhói, mũi tên chướng khí cắm sâu vào sống lưng ta.

Ta nghiêng rặng nhin đau, thầm nói tiêu tử mập kia ra tay gian ác, nhưng hiện giờ phải ác một chút mới có hiệu quả, thế này chắc Mộc Tuyên không vứt bỏ ta đang trọng thương mà đi theo hắc y nhân kia... đâu nhỉ?

Nhưng đây là đại ma đầu Mộc Tuyên sẽ nhập ma mà, nếu hắn thật sự không hề dao động mà vứt ta sang một bên rồi đi mất thì sao...

Vậy ta há chẳng phải đã ngu ngốc chịu một mũi tên oan uổng sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, ta vốn định yếu ớt trượt xuống đất lập tức dốc hết sức níu chặt lấy Mộc Tuyên.

“Sự phụ...” Ta ôm Mộc Tuyên quá chặt, chặt đến nỗi hai tay tê rần run rẩy, cũng chính vì ôm chặt như vậy ta mới trực tiếp cảm nhận được sự ngây ngốc và không dám tin của hắn.

Dường như một hồi lâu sau, hắn mới đưa tay ra sau lưng ta, ngoài một tay đầy máu dính dính, hình như hắn không sờ được thứ gì khác, ta ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn kinh hoàng trợn to mắt. Ta nghiêng rặng nhin đau, “Sự phụ... Người không sao chứ?” Nói lời lúc này, Mộc Tuyên trong mắt ta bắt đầu trở nên mơ hồ, cánh tay cũng dần dần mất hết sức.

Lúc này không phải ta muốn giả vờ yếu ớt trượt xuống đất, mà chân thật sự nhũn ra. Mộc Tuyên ôm lấy ta: “Ngươi đến đây làm gì?” Giọng hắn vẫn như thường, nhưng ngậm ần giấu chút căng thẳng khó phát giác, “Mau buông tay.”

“Sự phụ không sao là tốt rồi.” Ta nhắc nhở hắn, “Đệ tử phái Thương Lam... hiện giờ đều trông vào người hết...”

Mộc Tuyên ngây ra.

Ta nghĩ với cảm giác trách nhiệm của Mộc Tuyên, vì tính mạng của những đệ tử phái Thương Lam này, chắc hẳn sẽ không nhất thời bùng bột đi theo hắc y nhân đâu. Ta kéo chéo áo trước ngực Mộc Tuyên, túm chặt thành hai đường nhăn nhúm, chỉ mong sau khi xong chuyện ở đây, lúc hẳn nhìn thấy dấu vết này có thể nhớ đến hẳn còn có một đồ đệ có cho cũng không thêm lấy, vì cứu hẳn mà trọng thương ngắt xiêu: “Sự phụ... người nhất định phải bình yên...”

Bình yên đưa con về nhé.

Còn chưa dứt lời, cảm giác vầng vất đã ập tới, ta bắt lực ngắt đi.

Chương 15

Lúc tỉnh lại, ngoài cửa sổ có tiếng chim hót vui tai, ta lại quay về tiểu viện của Mộc Tuyên trên núi Thương Lam. Bên cạnh không có bóng người, Mộc Tuyên đâu? Không đi với hắc y nhân chứ? Tim ta thất lại, ta vội ngồi dậy, lưng đau đớn như bị xé toạc.

Ta xuýt xoa một hồi, cựa quậy bước ra sân, trong sân cũng không có ai, không biết Mộc Tuyên vứt ta đang trọng thương ở đây rồi chạy đi đâu nữa.

Ta đang nghi hoặc, Mộc Ngọc bỗng đẩy cửa sân, nhìn thấy ta, hẳn khẽ ngây ra, sau đó vội nói: “Sao người lại ngồi đây? Người bị thương không nhẹ đâu, mau về nằm đi, sư huynh dặn dò ta phải trông nom người đó.”

“Sự phụ?”

“Đúng vậy, dù sao cũng là đồ đệ bảo bối của mình mà, ta chưa bao giờ thấy sư huynh quan tâm đến ai vậy đâu.” Mộc Ngọc vẫy tay với ta, “Chúng ta vào phòng trước đi.”

Ta ngoan ngoãn cùng hẳn vào phòng rồi hỏi: “Sự phụ đâu rồi?”

“Sư huynh bị kêu đi hỏi chuyện rồi.” Mộc Ngọc vừa điều chế thuốc cao cho ta vừa nói, “Ta thấy các sự phụ cũng không đúng. Chuyến đi Tĩnh sơn lần này đâu ai ngờ có Ma tộc mai phục chứ, nếu lúc đó không có sư huynh, trong số đám sư huynh đệ bọn ta, những người còn sống chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi, vậy mà các sự phụ còn trách phạt sư huynh làm việc kém cỏi, thật bất bình thay cho sư huynh.”

Ta im lặng, bỗng nhiên nhớ đến vẻ mặt đại ma đầu lúc kêu ta cản Mộc Tuyên lại.

Ta đoán năm đó chắc hẳn đã đi theo hắc y nhân kia.

Mộc Tuyên bỏ đi trong tình huống như vậy, đệ tử phái Thương Lam nhất định tổn thất nặng nề... chắc trong lòng hẳn cực kỳ hối hận về chuyện này nên mới dặn dò ta kêu ta cản hẳn lại. Nhưng rốt cuộc tại sao hẳn phải đi theo hắc y nhân trong tình huống đó chứ...

Đâu thể nào là vì... có bệnh?

“Su thúc có biết lúc nào sự phụ con mới về không?”

Mộc Ngọc bĩu môi nói: “Thường thì các cụ phải dạy dỗ hết một ngày, sau đó thường thì phạt giam, ta nghĩ chắc su huynh sẽ bị giam vài ba tháng, ba tháng sau là người có thể gặp được sự phụ người rồi.”

Mộc Tuyên mà cũng bị phạt giam...

Ta im lặng, rồi đột nhiên đảo mắt: “Lúc bị phạt giam con có thể đem thức ăn cho sự phụ không?”

“Theo lý thì không được.” Mộc Ngọc điều chế thuốc cao xong, nhếch môi cười với ta: “Nhưng mà lần này trên dưới trong phái đều sùng bái su huynh hết, các cụ phạt huynh ấy là một chuyện, bọn ta lên lút nói tay lại là chuyện khác.” Mộc Ngọc nhướn mày với ta, “Su thúc sẽ đi lo liệu cho người.”

Ta cảm động đến rơi nước mắt nhìn Mộc Ngọc: “Su thúc đúng là người tốt!”

Mộc Ngọc lại cười vui vẻ như có đuôi cũng vậy đứt.

Mộc Ngọc gọi một nữ đệ tử phái Thương Lam đến thay thuốc cho ta, nữ đệ tử còn nhiều chuyện hơn Mộc Ngọc, chỉ trong lúc thay thuốc thôi đã kể hết cho ta một lượt những lời đồn về Mộc Tuyên trong khắp phái Thương Lam, nào là Mộc Tuyên lúc lâm nguy không hoảng loạn, khí khái anh hùng chấn động lòng người, nào là toàn bộ đám đồ đệ kiêu ngạo của Nam sư thúc bị người của Ma tộc dọa đến tè ra quần, cuối cùng được Mộc Tuyên cứu giúp, nào là Mộc Tuyên rất thương yêu đồ đệ mình, chém tên yêu ma làm đồ đệ mình bị thương ra thành từng mảnh...

Nghe thấy trong những lời đồn này có tên mình, ta tỏ ra vô cùng kinh ngạc, theo ta thấy, Mộc Tuyên công ta về coi như đã tận hết nhân nghĩa rồi, nhưng hẳn lại còn tức giận vì chuyện ta bị thương nữa... Vậy ta to gan suy đoán, chắc trong lòng hẳn cũng hơi hơi để tâm đến ta rồi nhỉ...

Có hi vọng lấy kính rồi.

Ta thầm khen ngợi mình, cảm thấy hành động phi thân nhào đến liều mạng cứu sự phụ của mình đúng là đơn giản mà đẹp.

Hôm sau, buổi sáng lúc ta thức dậy, Mộc Ngọc đã vui vẻ chạy đến cho ta biết, quả nhiên Mộc Tuyên bị phạt giam. Hắn kêu ta chờ năm sáu ngày, đến khi các sự phụ không còn để ý đến chuyện Mộc Tuyên nữa sẽ giúp ta lo lót quan hệ.

Ta cũng không vội trong lúc này, nhưng mấy ngày nay nữ đệ tử đến thay thuốc cho ta vô tình nhắc đến một tin tức khiến ta hơi chú ý.

Cô ấy nói Ma tộc đánh lén đệ tử phái Thương Lam lần này là Ma tộc Phù sơn ở ngoài Tĩnh sơn trăm dặm, nhưng mấy hôm trước tộc này đã bị một người thần bí tẩm máu rồi, không phải do phái Thương Lam ra tay, cũng không phải các môn phái tu tiên khác làm, có người nói người tẩm máu Ma tộc Phù sơn dùng pháp thuật của Ma tộc, chắc là đầu đá trong nội bộ Ma tộc. Nữ đệ tử kia trông rất hả dạ, nói đây là thiên đạo luân rồi, không tha cho ai cả.

Nhưng nghe thấy tin này ta lại chẳng vui chút nào, thử tính thời gian, ta đoán chuyện này đa phần là do đại ma đầu làm... Một mình đơn độc chiến đấu với cả đám Ma tộc, cho dù là người có pháp lực đạt đến trình độ của đại ma đầu, làm chuyện này chắc cũng vất vả lắm, bất kể là thành công hay thất bại, chắc hẳn cũng phải trả cái giá không nhỏ.

Ta không nén nổi lo lắng trong lòng, vậy là nhân lúc đêm khuya vắng người, ta chạy tới hậu sơn thả mấy con chim thi pháp thuật, để chúng đi tìm tung tích đại ma đầu.

Chờ hết mấy ngày cũng không thấy chim mang tin tức về, nhưng Mộc Ngọc lại chạy tới cho ta biết có thể lên đem cơm cho Mộc Tuyên rồi.

Ta chỉ đành thu lại cảm xúc, xách giỏ cơm chạy lên đỉnh Thương Khung băng phong tuyết phủ thăm Mộc Tuyên.

Lúc ta tới không có đệ tử nào canh gác, xem ra Mộc Ngọc sắp xếp cũng ổn thỏa lắm.

Vào động băng trên đỉnh Thương Khung, hàn khí thấu xương, ta không dám dùng pháp lực chống đỡ hàn khí, chỉ đành ôm cánh tay run rẩy đi vào động, đi mãi đến hết nửa nén hương mới thấy nhìn thấy một phòng hàn băng trong động.

Trong phòng hàn khí càng nặng, Mộc Tuyên một mình ngồi dựa vào tường băng, hấn nhắm mắt, hết như dáng vẻ lần đầu tiên ta thấy hấn trong huyền băng, nhưng khác với lần đầu, lúc này ta cảm thấy khí tức toàn thân hấn lạnh lẽo tiêu điều một cách kỳ lạ, rõ ràng hiện giờ hấn vẫn chưa bị phong ấn ba trăm năm, nhưng ta cảm giác một cách lạ lùng rằng trên người hấn tựa như tích lũy trăm năm cô độc, so với thời gian trước, cả người hấn gầy ốm hơn nhiều.

“Sự phụ.” Ta gọi hấn, lúc này hấn mới mở mắt.

Một đôi mắt sâu thẳm nhìn vào tận đáy mắt ta, hấn nhìn ta một hồi mới khàn giọng hỏi ta: “Sao ngươi lại đến đây nữa?”

Chữ “nữa” này khiến ta rất khó hiểu, ta nghe không hiểu liền lờ đi không hề do dự. Ta xách giỏ chạy đến bên cạnh hấn, đặt giỏ xuống: “Con mang thức ăn cho người.”

Hấn liếc giỏ thức ăn, rồi lại nhắm mắt: “Đem đi đi, ta không cần.”

Ta lấy làm lạ. Lúc đó rõ ràng ta đã cảnh hấn, rõ ràng hấn cũng đã cứu đệ tử phái Thương Lam, hiện giờ các đệ tử phái Thương Lam không ai không sùng bái hấn, theo lý thì hiện giờ tuy hấn bị phạt, nhưng trong lòng cũng thấy vui mới đúng chứ, dáng vẻ ủ ê như gà chọi thất bại này rốt cuộc là thế nào...

“Sự phụ, người không ăn thì con sẽ ở đây trò chuyện với người nhé...”

“Không cần.”

“Vậy người trò chuyện với con đi.”

“...”

Ta không khách sáo ngồi xuống bên cạnh hắn, vì lạnh nên ta dựa sát vào cánh tay hắn, cuối cùng Mộc Tuyên cũng nhìn ta, lúc này vì động tác ngồi nên thuốc trên vai ta hơi rớt ra, vậy là ta lấy tay vỗ vỗ vai.

Mộc Tuyên thấy vậy bèn quay đầu đi, im lặng một hồi mới hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

Câu này ta nghe ra được là hắn muốn quan tâm ta nhưng lại ngại. Vậy là ta vui vẻ đáp lời: “Mộc Ngọc sư thúc nói con không bị thương chỗ yếu hại, chẳng bao lâu nữa sẽ khỏi thôi. Thúc ấy tìm sư muội mình thay thuốc cho con, sư muội thúc ấy mỗi ngày đều kể với con biểu hiện của sư phụ lúc ở Tĩnh sơn anh dũng dường nào, thật sự trở thành đại anh hùng của mọi người, ngay cả Nam sư thúc trước nay không phục cũng không lên tiếng.”

Mộc Tuyên nghe vậy, đôi mày càng u ám: “Anh hùng...” Hắn bỗng nhiên cười lạnh.

Ta không hiểu nguyên do nên lại phớt lờ biểu hiện của hắn, tiếp tục kể tình hình phái Thương Lam, sư huynh đệ của hắn mỗi ngày cười đùa âm ỉ thế nào, Mộc Tuyên không hề đáp lời ta, ta kể đến khi đầu óc hơi mơ màng, đầu bắt đầu gục lên gục xuống trên vai hắn, lúc này hắn mới vỗ đầu ta, đánh thức ta dậy.

“Đỉnh Thương Khung lạnh giá vô cùng, vết thương của ngươi chưa khỏi, dễ bị hàn khí nhập thân. Sau này...”

“Sau này con sẽ mặc ấm một chút.” Ta lấy bánh bao đã đóng băng trong giỏ đưa cho Mộc Tuyên, “Sư phụ giữ đó để có đói còn lấp bụng được.”

Hắn ngậy ra, nhưng không từ chối nữa.

Ta vừa ngáp vừa xách giỏ đi. Lúc rời khỏi động băng, ta quay đầu nhìn lại, Mộc Tuyên bỏ bánh bao vào miệng, sau đó bị chiếc bánh bao đã cứng như đá đập vào răng. Ta không nhịn được cười thầm, hắn lại ngẩng đầu nhìn ta.

Lúc ánh mắt xoay chuyển, tim ta bỗng nhiên đập nhanh một cách kỳ lạ.

Ta quay đầu rời khỏi động băng như trốn chạy.

Ta biết có lẽ ta đã nảy sinh chút tâm tư không nên có đối với Mộc Tuyên, dù gì... ai kêu hắn đẹp vậy chứ.

Nhưng ta không thể có tâm tư này với hắn, vì ta chắc chắn phải trở về ba trăm năm sau, muốn động tâm tư cũng nên động với đại ma đầu...

Lúc trời tối, mấy con chim ta thả đi tìm đại ma đầu quay về.

Có một con lông dính máu, ta lấy thuốc Mộc Ngọc cho mình cột lên người nó, tìm một con đường nhỏ ở hậu sơn xuống núi, thăm dò xung quanh không phát hiện bóng dáng đệ tử phái Thương Lam, ta cười mây, bay theo con chim chừng hai ngọn núi, cuối cùng phát hiện đại ma đầu trên một bãi đá bên sông.

Hắn đang bò trên bờ sông, toàn thân ướt đẫm, ta bước xuống nhìn mới phát hiện y phục hắn không phải ướt đẫm nước sông mà toàn bộ đều là máu của hắn.

Ta kéo hắn đến một nơi bằng phẳng bên sông, cởi áo hắn ra, thấy trên ngực hắn là một mảng máu tươi đầm đìa vô cùng thâm thắm, ta sợ đến run tay, xé y phục hắn bên sông, giặt nước sông rồi quay lại giúp hắn rửa sạch vết thương trên người, sau đó run rẩy lấy thuốc đắp lên vết thương của hắn.

Nhớ lúc đầu ta cứu cô hắn, lưỡi chủy thủ cũng bị xoắn lại, có thể thấy cơ thể hắn mạnh mẽ dường nào, nhưng đại ma đầu mạnh mẽ dường ấy lại bị thương ra nông nỗi này, có thể tưởng tượng được trận chiến giữa hắn và Ma tộc Phù sơn khốc liệt đến đâu...

Lòng hắn hận Ma tộc Phù Sơn dường nào mà lại liều mình như vậy, chỉ vì trong quá khứ của hắn, Ma tộc Phù Sơn đã giết đệ tử phái Thương Lam sao?

Nhớ lại dáng vẻ lúc Mộc Tuyên mặt đối mặt nói chuyện với hắc y nhân kia, ta cảm thấy giữa họ chắc chắn có ân tình.

Ta chăm sóc đại ma đầu từ nửa đêm đến giờ Ngọ hôm sau, hắn vẫn hôn mê bất tỉnh, ta nhìn thời gian, thấy không thể không trở về, chỉ đành kéo hắn vào một thạch động gần bên sông.

Về núi Thương Lam, ta lập tức đi đưa cơm cho Mộc Tuyên, giả vờ bình tĩnh nói bừa với Mộc Tuyên một hồi rồi lại thu dọn đồ tới bờ sông.

Nhưng có lẽ một nơi nào đó trên núi đổ mưa, nước sông dâng lên nhấn chìm sơn động ta để đại ma đầu ở đó, ta ngây ra bên bờ sông một hồi, sau đó mới dám xuống sông, đảo một vòng trong sơn động. Không thấy đại ma đầu, ta lại nổi lên, gần như muốn khóc.

Thôi chết rồi.

Ta làm mất đại ma đầu rồi, hắn bị thương nặng như vậy, lại bị nước sông cuốn đi, không chết cũng phải tàn phế thôi. Chắc đời này ta không gặp được hắn nữa rồi. Không có hắn giúp làm sao ta dùng linh kính trở về ba trăm năm sau đây...

Ta nổi lên, khóc không ra nước mắt nhìn con sông dài miên man, bỗng một cành cây đập lên trán ta, ngẩng đầu lên, trên bờ sông, đại ma đầu đang ngồi trên một chạc cây, hờ hững nhìn ta: “Ta còn chưa chết đâu.”

Khoảnh khắc này, ta hầu như cảm động đến mắt lệ lưng tròng.